

Inhoud

	<u>blz.</u>
1. Redactiewoord - medewerkers	2
2. Van het soldatenfront :	
- Varia	3
- Technisch hoekje	4
- Onze soldaten schrijven	5
3. Parochieraad	8
4. Maandelijks portretje : Bère Pien	10
5. Zoals het was, is het ...	12
6. Zin en onzinover het geweten	14
7. Demografie	16
8. Trommelen	17
9. Belg	18
10. Zo zagen wij Emma Van Asch	20
11. Een lek in de waterleiding	22
12. Bloedtransfusie	23
13. Giljom brengt ons "'t Vervolgt"	25
14. Meester Dedecker vertelt over het Breendonk van toen	30
15. G-rachtperikelen	35
16. Civiele bescherming na oorlog en vrede	37
17. Een stukje Vlaanderen in Italië	40
18. Studiekring, toneelkring : Herleving	42
19. Van het K.L.J.-front	44
20. Hoe het groeide	46
21. K.A.V.-klanken	48
22. Sportpraatje :	
- Duivennieuws	49
- De bal rolt	50
- De wielen draaien	51
- Rally	52
23. Dagklapper	54
24. Prijskamp	62.

De gepubliceerde artikels verschijnen onder de uitsluitende verantwoordelijkheid van de inzenders. Het gebruik van een pseudoniem is toegelaten in zover de stellers ons bekend zijn.

verantwoordelijke uitgever :

Staf Vivijs
Beenhouwerstraat, 21
Breendonk

Redaktie :

Beenhouwerstraat 21
Breendonk

Abonnementsprijs : 120 F. per jaar - gratis voor de soldaten.

Redactiewoord

Wij durven hopen dat onze talrijke lezers en publiciteit-plaatsers het ons niet al te cuvel hebben ge-
duid dat wij een maandje verlof hebben genomen en een
nummer durfden "schrikkelen" !

Verlof heeft voor ons evenwel niet betekend dat wij
DE SCHAKEL vergeten waren. Integendeel, durven wij zeg-
gen. De omvang van het huidig nummer bewijst immers vol-
doende dat er gewerkt werd. Daarbij hebben wij reeds
aardig gedokterd aan de uitwerking van nieuwe initiatie-
ven. Zo zal naar alle waarschijnlijkheid de prijskamp, zoals wij hem al
jaren kennen en waaraan meester Ben Verlinden steeds zijn beste krachten
heeft besteed (waarvoor wij hem trouwens gemeend dank zeggen) in een
totaal nieuw kleedje gestoken worden. In een volgend nummer vertellen
wij hierover meer. Ook werd er besloten met de opstelprijskampen, waar-
over wij het reeds meermaals hadden, eindelijk van wal te steken. Ook
hierover hopen wij in een volgend nummer meer details te kunnen geven.

medewerkers

De Boeck Jan
De Clerq Bert
Dedecker Theophiel

- De Keersmaecker Anna
Desmedt Alfons
Dewachter Anne-Marie

- Dewachter Staf
- Dewit Eddy
Huysmans Clementine

- Moortgat Gaby
Schelkens Lisette
Schellemans George

Teugels Jos
Van Asch Frans
Van den Broeck René

Van Lint Arthur
Verbeeck Cois
Verbruggen Giljom

Verbruggen Leon
Verlinden Ben
- Vinck Jos

- Vivijs Staf
Zuster Lutgart

en....onze soldaten.

++++++
++++++
++++++

Bère Pien

Waarschijnlijk weet haast niemand wie er onder de naam Albertus Delplanque schuil gaat, Het moge niet lang meer een raadsel zijn. Bère Pien, want dat is de man die achter deze naam schuilt, kent iedereen. Zelfs God en klein Peerke kent den Bère, zo heb ik me laten vertellen.

Toen ik Bère vroeg of hij bereid was als volgend portretje te verschijnen in de Schakel en meteen ook de eer te krijgen om godurende een week door iedereen met de vinger te worden gewezen, omdat zijn foto er veel jonger uitziet, wist hij niet goed wat beginnen. Wat moet ik zoal vertellen? Is het nodig dat ge over mij schrijft? Waarom pakken ze mij voor het portretje? Zie dat waren zijn eerste reacties. Ik hou nu precies niet van opsommingen van data en van een reeks markante feiten. Daarom heb ik gedacht, laat ons dit keer eens proberen iemand te beschrijven zoals hij gezien wordt door de massa.

Diepe rimpels getrokken in een door zon en wind bruin getaand gezicht, een rauwe kin, rechte neus, waterachtige ogen, veilig beschermd door een eeuwige pet, die enkel bij grote gelegenheden de plaats ruimt voor een hoed, pezige armen, even bruin als zijn aangezicht, met grove werkmanshanden waar men duidelijk het beroep van Bère kan aflezen, de bruine "basas" onder de arm, lichtbruine sandalen die op het werk de plaats ruimen voor gemakkelijke klompen, zo heb ik Bère gezien.

Hij had juist gedaan met werken en zag er moe uit. En toch ging er van hem nog een schalksheid uit die hem in zijn jeugdijaren tot over de grenzen bekend maakte. Want Bère is diep in zijn binnenste een spuiters en een grapjas gebleven. Hij is zowat de Uilenspiegel van zijn generatie. Ook nu nog kan hij een grapje maken. En wat meer is, hij kan ook tegen een stootje. Als U de gelegenheid heeft moet U hem maar eens op stang jagen en laten loskomen over "in onze tijd". De meest fantastische dingen heeft hij uitgehaald, zonder evenwel banaal te doen, zo van die echt goeie grappen waar men kon mee lachen, geen bandietenstreken, daarvoor was en is Bère in zijn hart te goed. Hij is inderdaad een echte peperkoek, altijd bereid om te helpen. Wat hem nog meer tipeert is wel zijn stem met dat eigenaardig schurend geluid, bijna een Uncle Sachmo-stem, maar niet zo diep. Dat alles maakt hem simpatic en graaggezien, omdat hij is gebleven wat hij was: een eenvoudige werkmans, die niet veel overlaat aan het woord maar liever overgaat tot de daad, iemand die de handen uit de mouwen durft steken. En langs de andere zijde is hij toch die schalkse kwinkslagende gatspuiters gebleven, die voor iedereen een woordje overheeft.

Zo zagen wij Albert Delplanque in zijn groene overall met op de rug de naam van onze brouwerij, waar hij al sinds mensengeheugnis werkt en waar hij dan ook zijn dorst lest. En welke metsers heeft dat nu eens niet? Daarom zeggen wij: schol Bère en nog vele jaren!

Staf Dewachter.

Trommelen

Ik weet niet of ik uit de biecht klap wanneer ik vertel dat er in Breendonk iets op til is dat veel met trommelen te maken heeft.

Op geregelde tijdstippen van de week zien wij jonge maagdekens met een trommel onder de arm in de richting van J. Van Hoof trekken. Kunnen wij misschien wel gissen wat het worden zal, wij wachten toch maar tot de verantwoordelijken het zelf zullen kond doen.

Ondertussen hebben wij helemaal geen moeite om uit te maken waar de verschillende trommelmaagden schuilen. Vanop honderd meters waarschuwen je trommelvliezen je van wie de lustige trommelaarster nu wel een dochter is.

Mijn zus trommelt ook. Uren na elkaar staat zij onvermoeid "koeken" te "bakken". Je wordt er kittelorig bij en je schreeuwt dat het nu wel genoeg is ! Tot ze eindelijk het huis uit is. Dan komt het festijn voor jou. Zachtjes loop je naar de kamer waar het instrument op de stoel gebonden ligt. Je probeert je voor te stellen hoe je zus die twee stokjes vasthoudt. Tussen de ringvinger en de middevinger van de linkerhand en tussen duim en vier vingers van de rechter. Het rode bandje komt bij beide stikjes bloot. De twee stokjes nu in winkelhaakpositie houden. Dan begint de allereerste les : koeken bakken. Je had nooit gedacht dat trommelen zo moeilijk was. De rehhtse die doet zijn twee slagjes wel, maar de linkse die vertikt verdomme het ritme te volgen. Onwillekeurig krijg je bewondering voor je zus en je denkt aan André Verreken en J. Van Hoof. Artisten zijn dat. Ik twijfel er niet meer aan.

Bij ons zal het nog lang duren eer wij de fanfare uit de herberg kunnen trommelen. Wij krijgen nauwelijks de duiven aan het schrikken.

Mijn zus weet niet dat ik haar bewonder ...

K in K

Oorzaak en gevolg

Uit een opstel over erfelijkheid :

"Als je ouders geen kinderen kunnen krijgen, krijg jij ze ook niet"

Emma Van Asch

"Ik Draag 't beeld mijner ouders heel diep
in mijn hart
" En stilden de dagen het wrange der
smart
"De jaren verdiepten de zin van de
wonde
" En deed ze dan spreken als heerlijke
monden."

Iedereen draagt het beeld van zijn ouders heel diep in het hart; dat is een axioma en hoeft dus niet de minste bewijsvoering. Daarnaast echter zijn er ook andere personen (niet noodzakelijk familieleden) die onuitwisbaar in onze geest vastgeankerd liggen. Zo iemand was Emmake Van Asch.

Wanneer het beeld van het dode Emmake een levende ereplaats in ons hart bekleedt dan is dat omdat zij een heel speciale figuur was. Haar beroepsactiviteiten waren daar uiteraard al niet vreemd aan. Heeft ons levenslot, als jonge boreling, niet in haar handen gelegen? Hebben wij later, als volwassene, niet al onze hoop voor een gunstige afloop op haar gesteld als HET ogenblik aangebroken was?

Vanaf onze prilste jeugd reeds intrigeerde dat vrouwke ons. Klein van gestalte; de kop tamelijk diep tussen de schouders weggezonden, wat een nalatigheid was van haar omdat zij daardoor nog kleiner werd; dunne benen; dunne armen waaraan opvallend fijne handjes vastzaten, die mekaar soms streelden (typische houding van haar) als waren het kostbare schatten.

Meestal zagen we haar met een fietsje dat zij zeker cadaau gekregen had van een oudheidkundig museum, zo extravagant en aftands was dat. We wisten dan dat ze weeral eens op de weg was naar de kinnekenboot, die in de vaart te Tisselt of te Willebroek of misschien wel in de haven van Antwerpen gemeerd lag, om er een nieuwe vracht af te halen en aan de man te brengen. Het zwart valiesje boeide ons dan geweldig, omdat we vermoedden dat het boeleke daarin moest weggeduffeld liggen, maar Emmake heeft het ons nooit verraden en wij durfden het haar niet vragen.

Enkele dagen later dokkerde een boerenkar kerkwaarts. Passagiers : een feestelijk uitgedost Emmake, met in haar armen een zorgvuldig ingeblikte mini-mens, geflankeerd door een frink in de verf gezette meter en een dorstige peter.

Later op de dag brak voor ons het grootste ogenblik aan. Het wicht had weer eens rijkelijk gekakt en onze broekzakken stonden bol van de suikerbollekens wanneer wij vol dankbaarheid het kleine Emmake en haar gezelschap verlieten. Hoe zij dat geval bekokstoofde was voor ons altijd opnieuw het achtste wereldwonder.

Veel jaren later toen het voortplantings- en geboorteproces ons hun geheimen hadden prijsgegeven, was Emmake niet langer dat kleine vrouwtje met afmetingen die bijna buiten de standaard-normen vielen. Wanneer het uur - X naderde en wij op onze beurt geconfronteerd werden met de gevaren van de bevalling, leerden wij haar kennen en waarderen en bewonderen als de grote, de reuze-grote vroedvrouw. Toen pas beseften wij ten volle welke enorme verantwoordelijkheid zij droeg : een mens in leven houden en een mens tot leven brengen. Voerde die vrouw geen voortdurende strijd met de dood ? Vandaag hier, morgen ginds. Het liep toch altijd niet van een leien dakje en verwickelingen waartegen geen enkele mensenhant verhaal had, waren toch nooit uitgesloten ! En die gepijnigde vrouw, die daar voor haar lag, die wild snakte naar verlossing, die gulzig greep naar het leven, moest kost wat kost gered worden, want zij had een echtgenoot die daar beneden vertwijfeld en radeloos rondliep en zij had een rijke kroost jong, die voor de gelegenheid naar veiliger oorden was overgebracht en aan wie het gebeuren dat bijna op een drama afliep, later verminkt werd tot een waar festijn.

Toen pas beseften wij ten volle welke edele taak zij verrichtte. Stond die vrouw niet zeer dicht bij de Schepping ? Zij bevrijdde toch een gerijpt wezen van een bevrucht wezen, waarvan het maanden een parasiet was geweest. Zij rukte toch de laatste hand los waarmee die twee, lange tijd, gemeenschap vormden. Zij was een medewerker van Ons-Heer, door de laatste hand te slaan aan een door Hem opgevat plan. Zij zette de kroon op het werk. Mijn God ! Zo duidelijk hadden wij het nog niet gezien : klein Emmake, grote vrouw !

"En stilden de dagen het wrange der smart

"De jaren verdiepten de zin van de wonde

"En deed ze dan spreken als heerlijke monden."

Emmake ! Onlangs zijt gijzelf met de dood, met wie gij meer dan eens oog in oog hebt gestaan, moe en gelaten meegegaan. Wij hebben Uw heengaan sterk gevoeld en betreurd. Maar de tijd heelt de ergste wonden en ons verdriet zal stilaan maar zeker insluimeren, misschien zelfs niet meer ontwaken, door niet alleen menselijke onvolmaaktheden of tekortkomingen, maar meer nog omdat wij er rotsvast van overtuigd zijn dat uw vroeger Werkgever een hemels plaatske gereserveerd heeft voor Zijn aardse bondgenote, die gedurende haar lange loopbaan het beste van zichzelf heeft gegeven. Dat is een waarheid als een koe !

Een Fransman heeft eens gezegd : "Partir, c'est mourir un peu." Dat was raak gezien, maar voor Emmake Van Asch is eerder het omgekeerde waar : mourir, c'est partir un peu. Gij zijt dood, Emmake, maar gij hebt ons niet verlaten, want wij dragen uw beeld levend en levendig heel diep in ons hart. Wij zullen het zelfs in een schoon kaderke zetten. En als er, per malheur, ooit wat stof op valt, klein groot Emmake, zullen wij ons haasten om het weer schoon te vegen.....

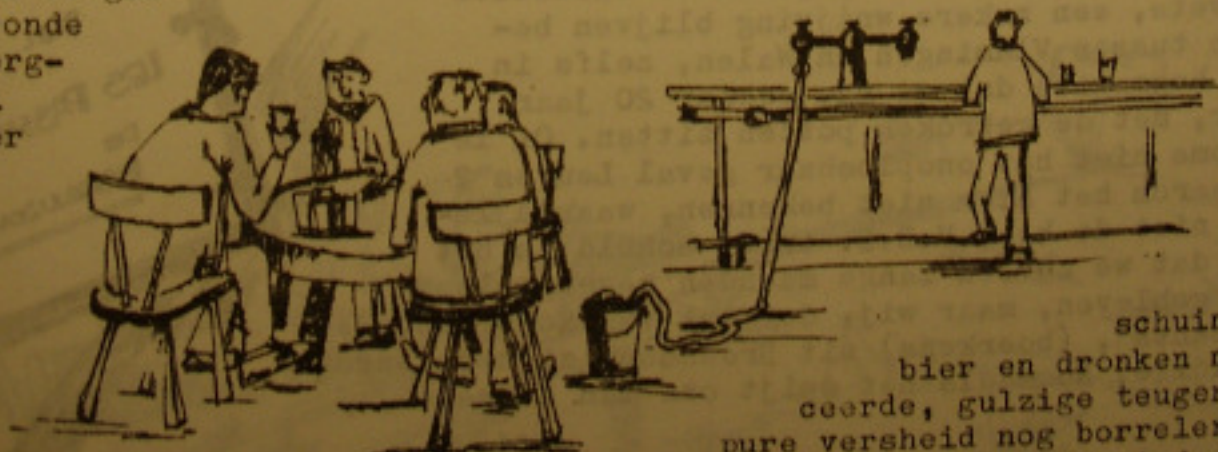
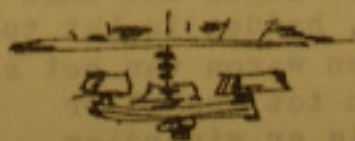
Frans Van Asch.

Giljom brengt ons "t vervolgt"

Het voorval met Rik van Benoeis Waar was wel degelijk een morele opkikker voor ons. We voelden onmiddellijk dat we in die joviale geest moesten doorgaan om van dit verlof werkelijk iets enigs te maken. In diezelfde zin zullen wij van onze kant trachten verdere amusante gebeurtenissen te vertellen om u alzo een droge opsomming van de meest alledaagse feiten te besparen.

In de loop van die zonnige eerste vakantiedag konden we de aankomst meemaken van de met vierentwintig uur vertraging vertrokken Waitje van Stinne. Waitje had het klaargespeeld de afstand Breendonk-Koksijde (+ 150 km) af te leggen in de recordtijd van zes uur. "En", zegde hij met een van trots glunderend gezicht, "Oep mijn natuurlijke krachten zelle!". Om die fameuze krachttoer van onze vriend- en kampioen in spé te viere gingen we dezelfde avond enkele plaatselijke herbergen met een bezoek vereren. En niet om ne doodgewone limonade, ne coca-cola of dergelijke te nuttigen!!! Néje, duzend keren néje. Zoals hoger gezegd ons moeder was er niet bij en wij dronken dus bier.

Met manieren die buitenstaanders konden laten veronderstellen dat het op-café-gaan voor ons de gewoonste zaak van de wereld was, zaten we aan de grote ronde herberg-tafel achter onze

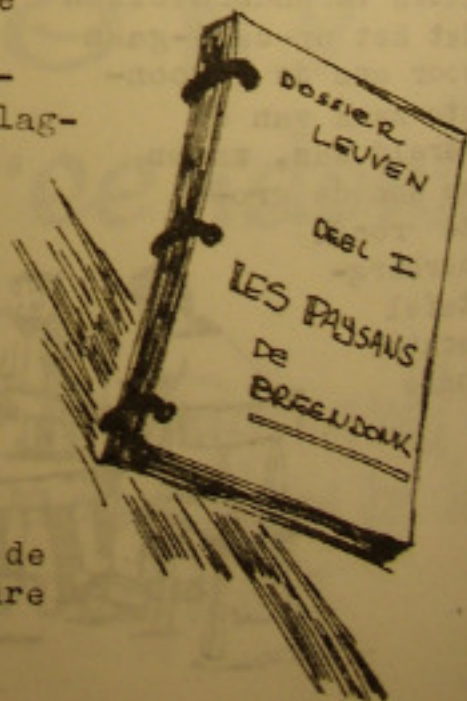

schuimende pint bier en dronken met geforceerde, gulzige teugen het van pure versheid nog borrelende gerstenat. Om beurten betaalde ieder een rondje, uit onze tot dan toe nog voorziene

portemonnee. De "Milde" schenker gaf dit dan te kennen door zich, bij 't drinken, nog een ietsje meer te forceren in het slikken. Aan 't einde van die gulzige dronk en nog hijgend van danige inspanning werd dan, zonder hierbij gebruik te maken van het gesproken woord, met het glas een zachte tik gegeven op de bemorste herbergtafel.

Nu mag u ook niet direkt gaan denken dat we aan lager wal geraakt waren, al kan bovenstaande en ook volgende passage u dit wel degelijk laten veronderstellen. Neen in de verste verte niet. Echt waar, het was werkelijk onze schuld niet dat we op onze verdere avondwandeling een groep soldaten tegenkwamen in uitgangskledij en met uitgangsmantelen (later is gebleken dat het Walen waren, gekazerneerd in Lombardzijde). Die soldaten, Walen dus, riepen ons iets toe dat klonk als "paysants", "imbeciles" en dergelijke. De meeste van ons begrepen daar geen sikkepit van. Doch Snackaert, de Stanne, die in Brussel op pensioonaat was om zijn Frans te leren, moet het wel begrepen hebben, want luidroepend "keskevoedi, keskevoedi" stormde hij op de troep af. Van deze gecompliceerde situatie geen snars begrijpend, stonden wij, de anderen, er nogal schaapachtig bij, tot het ons te binnen schoot dat de al maar door drukdoende Stanne misschien een oude Vlaamse strijdkreet scandeerde om ons ingelijks tot de strijd op te roepen. Dan is het gebeurd.....Breed armzwaaiend, almaardoor de strijdkreet herhalend, met schrille stem roepend "keskevoedi - keskevoedi" sprongen we de Stanne dapper terzijde op het woelig-wordende slagveld. Het had er alle schijn van dat we zowaar midden op de "Groeningekouter" beland waren. De Walen hadden op ne "retteket" hun gordelriemen afgedaan en gingen er ons, ongewapende arme sukkelaars van Vlamingen, met te lijf. Het zag er een ogenblik naar uit dat we in deze al te ongelijke strijd, zonder onze "Goedendags" aan het kortste eind zouden trekken, ondanks een zeer moedige "Stan Breydel" in onze rangen, die er met de blote vuist maar bleef op los slaan net of zijn leven er van afhing. Tot al met eens de strijd een andere wending nam....

Torre Do, die bij zijn broer Jos bewuste avond op familiebezoek was en nog even van de frisse avondkoelte wou profiteren, zag hoe wij "zijn medeparochianen", lelijk in "den ambras" zaten. Hij kwam in de gauwte toegesnel, greep woest de eerste de beste beet en trakteerde hem op.... Helaas, duizendmaal helaas, het was een Vlaams gejammer dat uit de massa opsteeg. Torre had zich in de reeds invallende duisternis misrekend en in der haast een van de onze beetgepakt. De Walen, die zagen dat onze stormtroepen nu mee oprukten, hadden in het tumult gauw hun biezen gepakt en waren van het slagveld roemloos verdwenen. Doch tot ons aller leed en allergrootste spijt is er sindsdien een vete, een zekere wrijving blijven bestaan tussen Vlamingen en Walen, zelfs in zo'n hoge mate dat we nu, schier 20 jaar later, met de gebroken potten zitten. Of is er soms niet het onoplosbaar geval Leuven? En waarom het hier niet bekennen, waarde lezer, niet de heer V.D.B. treft schuld in het feit dat we zoveel lange maanden regeringloos zijn gebleven, maar wij, de acht van Koksijde, de "paysants", (boerkens) uit Breendonk zijn de ware schuldige. Nogmaals het spijt ons ten zeerste.

Niet alleen op het politieke vlak, ook op diverse terreinen hebben wij ons ten zeerste verdienstelijk gemaakt. Zo hadden wij gehoord dat er op het strand wedstrijden uitgeschreven waren voor "Go-cars", 2 persoons. Het hele geval bestond uit een metalen bak op wielen die voortgedreven werden bij middel van pedalen en een ketting. Dus hetzelfde systeem als bij onze fietsen met vaste pions (doortrappers). We besloten ook aan die wedstrijden deel te nemen. Doch we vonden het raadzaam eerst aan training te doen. Daarvoor huurden we een wagentje en ieder koos een ploegmaat. Persoonlijk hadden wij ons een plaatsje toegeëigend achterin het karreke van Waitje van Stinne. Aan suspens heeft het ons niet ontbroken. Met een duizelingwekkende vaart gierden we door de toen nog hobbelige straten van Koksijde en scheerden we op werkelijk akrobatische wijze door de talrijke bochten! Dat ongevallen niet konden uitblijven ondervonden we alras. We namen zeer korte draaien, beschreven grote cirkels en sierlijke kringen.

Ei-zo-na reden we een juffrouw overhoop: "Kunt ge niet zien waar ge rijdt" riep ze woedend. We deden haar echter opmerken, dat wie met zo'n ding in volle snelheid rijdt zich onmogelijk kan inhouden. "Rijd dan berg-op", replikeerde ij!" "Dat zullen we direkt gaan doen", riepen we over onze schouder heen. En werkelijk, al hing de tong ons op het hart, toch bracht Waitje nog de goed op om met het kreunende en piepende bakske den "hoge Blekker" hoogste duintop van België te beklim-

men. Helaas het moedige Waitje heeft wel een zware tol moeten betalen aan deze overmoed. Het horten en stoten in steeds onregelmatiger wordende kanden sikkelden wij de steile bergflank op, wel wetende dat de minste hapering fatale gevolgen kon hebben en dat het karreke met zijn berijders zonder tegenhouden, achterwaarts de onmetelijke diepte zou ingaan....

Jawel, op nauwelijks een paar stappen van de top, wanneer we reeds in gedachten de overwinningsvlag gingen planten, is het voorziene, het fatale gekomen. In een uiterste samenballing van de ons nog resterende krachten is onze, van puur geweld nog bevende voet, plots van de gladde pedaal geschoven....

Die onverwachte schok bracht Waitje uit zijn evenwicht. Ook hij moest de pedalen lossen. Ongelukkig genoeg kreeg hij zijn benen niet tijdig uit de weg. Een terugdraaiende pedaal kwam onder, in zijn toen nog brede broekspijp terecht en reet onmeedogend de broek open als was ze van 't goedkoopste papier. Waitje stond er wel een beetje beteuterd bij. Maar hij zou Waitje van Stinne niet zijn wanneer hij door zo'n onooglijk, klein, onnozel kleerscheurtje (ongeveer 70 cm) onze vakantiepret zou in gevaar brengen.

De anderen is het op die bewuste trainingstocht toch ook niet voor de wind gegaan. Sommigen onder hen waren zelfs nog een erger lot beschoren. Zo o.m. de Stanne Snackaert, die het gemotoriseerd wou doen en daarom een "mobiletteke" gehuurd had. Hij is de verdere namiddag vermist geweest. Rusteloos zoeken te spijt is het ons niet gelukt het geringste spoor van de Stanne te ontdekken. Toen we, door danige ongerustheid gedreven, op het punt stonden de politiekommissaris in kennis te stellen van de mysterieuze verdwijning kwam, tot onze grote opluchting, de bevrijdende oplossing.

De Stanne was naar De Panne gereden en had het klaar gespeeld ginds in een kepernagel te rijden, tot groot ongenoegen van zijn achterband, die hem dan ook zijn misnoegdheid luid sissend en blazend duidelijk te kennen gaf. Zo kregen we dan de eerder ongewone situatie : onze vriend Snackaert die van De Panne kwam, kranig een mobilette torstend op zijn sterke schouders en niet omgekeerd (de mobilette die de Stanne tortste).

Tientallen feiten zouden we kunnen beschrijven, doch zoals reeds gezegd, houden wij ons aan de meest amusante. (Vergeeten we niet : een Schakel gevuld met doodeenvoudige, alledaagse vakantie-gebeurtenissen wordt toch wel wat dik).

Maar er volgt nog een terugreis. Dat daar ook nog een en ander te beleven viel hebben we tot onze eigen schande en schade moeten ondervinden.

Het gebeurde in de afzink van een onzer kleine West-Vlaamse bergen. Een onvoorzichtig wielrijder wou ons, bij zeer hoge snelheid en op een te eng fietspad, voorbijsteken. Hij raakte daarbij iemand van de onzen, die in de laatste gelederen reed, maakte een felle zwenking en reed, uitgerekend ondergetekende Gé Vé, met klikken en klakken in de gracht. Onze eerste reactie was toen het betasten van onze min of meer geteisterde lichaamsdelen. Waarna we met de grootste ontsteltenis moesten vaststellen dat onze nieuwe fiets een veel erger lot beschoren was. Het volgende ogenblik echter zagen we, vanuit onze weinig benijdenswaardige positie in de gracht, hoe Zjang van Anna Stok, die onmiddellijk de jacht had ingezet achter de voortvluchtige dader, triomfantelijk uit een zijwegel kwam getrapt. Hij had de snoo-daard "bij zijne collé" en maande hem aan tot het betalen van onze kosten "of anders onweerderoepelijk den bak in", verklaarde Zjang. Een minnelijke schikking werd dan getroffen en de fiets werd bij een velomaker uit de buurt

hersteld. Pas dan wou Zjang zijn prooi lossen, doch gaf de raad geen verdachte bewegingen te maken of hij zou er zo goedkoop niet meer vanafkomen.

Na dit voorval vonden we het dan ook veiliger het fietspad te verlaten om op de bredere autobaan te gaan rijden. Gezellig lachend en pratend, in gesloten groep, vervolgden wij onze weg, maar werden op 't eerstvolgende kruispunt met open armen door de Rijkswacht ontvangen. Doch geen nood. De Stanne, als burgemeesterszoon en Waitje van Stinne, gewoon van met gendarmen om te gaan (ieder jaar zijn Proces-verbaal), bepleitten bij de openbare macht onze zaak zo meesterlijk dat we, heel gerust in de zaak, onze weg vervolgden. Hoe groot was dan ook onze verwondering wanneer onze Breendonkse garde enkele weken later ons een "Pro-Justitia" thuisbezorgde er bijvoegende dat het 250,-F was voor twee gerechterlijke overtredingen, een om op de autobaan te rijden, een ander wegens smaad aan de politie (zodde na ni oemvalle). We vonden het tamelijk duur.... "Doch zonder onze tussenkomst", beweerde Waitje en de Stanne, "had het nog veel meer gekost".

We zijn in de vooravond thuisgekomen. We werden er wel niet opgewacht door de plaatselijke fanfare, doch ons aanzien bij onze medeburgers steeg in flinke mate, zeker wanneer wij in geuren kleuren ons wonderbaar wadervaren vertelden, er wel zorg voor dragend dat elk voorvol of avontuur in eigen voordeel uitviel.

Wanneer er iemand de opmerking maakte, dat we allen zonder onderscheid heel mager geworden waren, heeft nooit één van ons bekend dat we dikwijls honger hadden geleden. Die bekentenis komt ons nog niet over de lippen, ver vandaar. Alleen willen we wel verklappen - voor hen die er gebeurlijk zouden aan geïnteresseerd zijn - dat

het menselijk organisme bestand is tegen slechts één maaltijd per dag. Dat weten wij beslist door ondervinding.

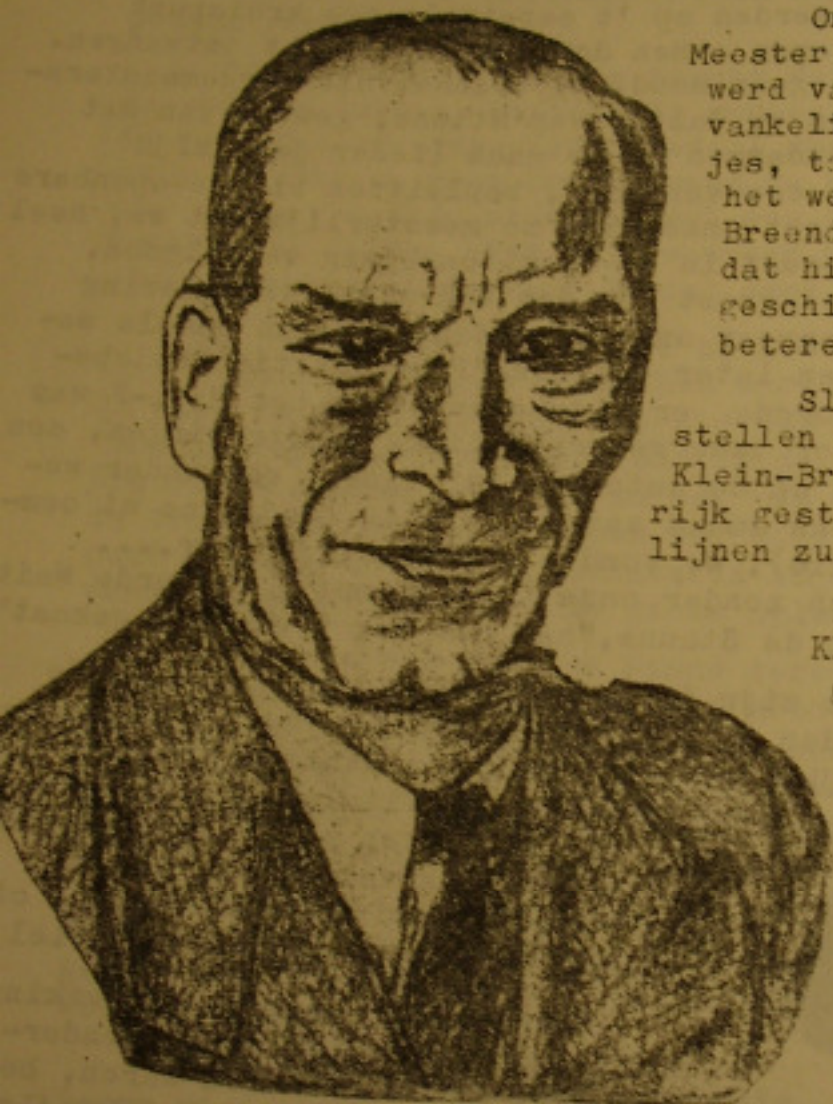
't Vervolgt niet meer.

Gé Vé.

N.B. In een volgend Schakelnummer zullen wij trachten in " 't Vervolgt" een stukje plaatselijke folklore te brengen onder de welluidende titel :

"Wij waren één dag Breendonks Burgemeester".

Meester Dedecker vertelt over de Breendonk van toen.

Onlangs, op een avond, waren wij te gast bij Meester Dedecker in de J. Hammeneckerstraat. Het werd vanzelfsprekend een stukje gebabbeld. Aan het vankelijk ging het gesprek over koetjes en kalves, tot we eindelijk de meester kregen waarvoor we het wensten, namelijk dat hij zoj vertellen ons Breendonks verleden: zijn stokpaardje. Wij wisten dat hij terzake deskundig is en dat wij, wat de geschiedenis van onze gemeente betreft, geen betere bron voor de Schakel konden aanbrengen.

Slechts één enkele vraag hoefden wij te stellen: "Meester, hoe situeert u Breendonk in Klein-Brabant?" En dan volgde een uitgebreid en rijk gestoffeerd antwoord, dat wij in de volgende lijnen zullen trachten zeer zakelijk weer te geven.

Breendonk maakt officiëel deel uit van Klein-Brabant, maar zou best als overgangsgebied kunnen bestempeld worden. Immers door zijn ligging en zijn historische verleden was onze gemeente sterk met (Groot) Brabant verbonden en de behoeften heden van zijn vroegere bewoners was daarbij zeer verschillend van deze van de ander Klein-Brabanders.

De meeste onzer voorzaten kwamen inderdaad behoorlijk aan de kost dank zij een bijverdienste verschaft door de VLAS, een plant die in de andere Klein-Brabantse gemeenten een grote onbekende was. Het waren rijke vlaskooplieden uit Tisselt die hier de vlasteelt en de vlaskooperij werking zonet hebben ingevoerd, dan toch te ben gestimuleerd of in leven gehouden. En er kan alvast gezegd worden, dat al wat handen had in Breendonk van ver of dichtbij betrokken was bij het vlasgebeuren, dat wij hierna omstandig zullen pogen te beschrijven.

Het begon vanzelfsprekend met het zaaien. Dit geschiedde in maart- of april. Dan was het wachten tot het zaad ontkiemd was en even zijn spits groen kon men het zien. Dit was het sein om het onkruid te lijf te gaan. Dit werd meestal gedaan door een groep van soms zes tot tien personen, die zich al kruipend op het veld voort bewogen. Dit uiteraard saai werk werd opgevroed door het zingen van strofenrijke liederen of romances. Het lied dat telkens en bij herhaling zijn beurt kreeg - en waarvan wij u de stichtende

woorden niet willen onthouden - was :

DE VLASBOERIN.

'k Ging leetmaal eens uit wandelen
Om mijn zinnen wat te veranderen
Naar buiten (bis)
Al in het jeugdig groen
Om mijn hartje te voldoen
Door de groene weiden
Ik vond een mooi meisje daar zitten in 't vlas' (bis)
Die daar aan 't werken was

Mijn hart en mijne zinnen
Genegen, ja, tot het minnen
Uit liefde (bis)
Ben ik bij haar gegaan
En 'k sprak dat meisje vriendelijke aan :
"Oh schone vriendinne
Mag ik wat rusten, vroeg ik spoedig, ras,) bis
Bij u in 't jeugdig vlas ?")

"Mijnheer wat komt gij vragen
Als gij wilt liefde dragen
Bij mij toch niet (bis)
Ik wacht mij van het verdriet
Want de liefde die is blind
'k Zou kwalijk kunnen varen
Om met u te verkeren heb ik genen tijd ') bis
'k Ben maar een boerenmeid")

"Juffrouw aanhoor mijn zinnen
Als gij mij wilt beminnen
Dan zult gij (bis)
Gekleed gaan in de zij
'k Heb geld en goed in overvloed
Oh schone vriendinne..
Nu moet gij toch werken vroeg en laat) bis
In velden langs de straat")

"Gij kunt mij niet bekoren
Ik ben voor 't werken geboren
In velden, in weiden (bis)
Daar vind ik mijne zin
' Is moeite verloren
Vertrek maar van hier met al uwen ambras') bis
Stoort geen boerin in 't vlas)

In de maand mei stond het vlas in bloei. De hemelsblauwe bloem opende zich 's morgens en sloot zich rond de middag. Een zondagvoormiddagwandeling bij mooi weder langs de vlasvelden, was een echt festijn en voor de Breen-donkse dorpingen een geliefkoosde bezigheid.

Vóór het vlas geheel rijp was, omstreeks de tweede helft van juni, werd het uit de grond getrokken (slijten heette dat in de beroepstaal) en zo vlug mogelijk naar huis gevoerd. Daar werd vooreerst overgegaan tot het "repelen" of "strijpen" genoemd, d.i. het ontdoen van de zaaddozen.

Dit gebeurde in de vroege morgenuren, meestal vanaf drie uur. De kinderen moesten dan eveneens het bed uit, want zij dienden de "repelaars" van vlas te voorzien en nadien het "gerepelde" vlas, gebundeld in "bootjes" met de wortel tegen de grond klaar te zetten om vervoerd te worden naar de rootput. De koude morgenlucht dwong de kinderen dan beschutting te zoeken tussen verbrande warmte

sen het te "repelen" vlas dat reeds een soort ding had ondergaan en daardoor afgaf. Niet zelden vielen zij in slaap en werden zij door de donderende stem van de "repelaars", die om vlas riepen, uit hun droom gerukt en zo opnieuw met de harde realiteit gekonfronteerd.

De van de stengel verwijderde zaaddozen werden een tijd te drogen gelegd en nadien met de "vlegel" bewerkt en tot barsten gebracht. Verder volgens werd, zoals ook gebruikelijk was met "gevlegeld"

graan, de "win" erbij betrokken om het zaad van alle onreinheden te zuiveren. De zaden werden in zakjes verzameld en te gepasten tijde naar een "smoutmolen" gebracht. Scheirs in de huidige Sint Jozefstraat, precies aan de grens van onze gemeente, maar op het grondgebied van Londerzeel-St. Jozef, was vroeger eigenaar van een dergelijke molen en telde onder zijn klanten heel wat Breendonkenaars. Naar beweerd wordt, werden daar de zaden geplet in een door vrouwen aangedreven tredmolen. De verkregen olie of smout werd deels verkocht en deels behouden voor eigen gebruik, vooral voor de verlichting van de woonvertrekken en de stal. Het uitgeperste werd gedrukt en als veevoeder bevond zich in Londerzeel Francx.

Na het "repelen" kon met het "rot" worden. Dit bestond erin het in busden te dompelen in het water van ten en het nadien af te dekken met de te beletten dat een gedeelte van

ten" een aanvang genomen seltjes gebonden vlas om voor dit doel gegraven p een laag slijk om zodoen het vlas zou bovendrij

Het ganse rootproces duurde on- à acht dagen. Na vijf dagen on- een staal getrokken gaan of het hout- achtige gedeel- te "rot" genoeg en de vlasvezel daardoor klaar was om verdere bewerkingen te ondergaan.

geveer Ze geveer wa om na te

Bij het roten speelden de samenstelling van het water en vooral de temperatuur een grote rol. Onweders

veroorzaakten vaak katastrofen, doordat zij aanleiding gaven tot overstromingen die het dekslijk oploste en zo het vlas uit de putten dreef.

Het ligt voor de hand dat er bij het roten al eens iets voorviel. Zo gebeurde het soms dat het "te water laten" van het vlas gepaard ging met een onverwacht-rijke visvangst. Door het heen en weer ploeteren in de put werd het grondslib omgewoelden het water zo vuil dat de vissen (meesneden niet konden uithouden, boven naar adem kwamen snakken en daar prompt door de roters opgevangen werden die ze triomfantelijk naar huis meenamen. En dan was 't kermis.

Zoals aangestipt werd, had de samenstelling van het water bij het roten een niet geringe invloed op de kwaliteit van de nadien tot garen te spinnen vlasvezel. Bepaalde rootputten gaven het vlas de zo zeer gegeerde blauwe schijn en garandeerden een merkkelijk hogere verkoopprijs.

Wanneer dan eindelijk het vlas lang genoeg in de rootput verbleven had, werd het door sterke handen bovengemaal en op de omringende weiden opengespreid ten einde er te drogen. Naargelang het weder werd het, om de twee, drie, vier of vijf dagen, met een keerpers (een soort stok) met de onderkant naar boven gedraaid.

Na het drogingsproces werd het vlas in grote bussels verzameld en met de kar "binnengehaald". En dan werd er feest gevierd.

De verdere bewerkingen van het vlas gebeurden nu volledig binnenshuis en tijdens de lange wintermaanden.

Met de "bookhamer", een zwaar-houten hamer met lange steel en geribd slaagvlak, werd de stengel gedeeltelijk gebroken. Het breken werd verder gezet met de "knap", een houten toestel waar de vlasstengels tussen drie, op enkele centimeters van elkaar geplaatste puntige balkjes werden gedrukt door middel van twee andere, in tegengestelde richting gepunte balkjes.

Door "hekelen" of over een soort kam trekken, werd de gebroken stengel grotendeels verwijderd. De laatste onzuiverheden werden nadien weg "gezwingeld". Hiervoor werd hoofdzakelijk gebruik gemaakt van de zogenoemde zwingelmolen. Wat die molen dan nog aan onzuiverheden achterliet werd met het zwingelbord volledig verwijderd.

Daarna volgde nogmaals een hekelbeurt die het vlas definitief geschikt maakte voor de verkoop.

De "knol" of afval, die na het zwingelen en het hekelen restte, was niet zonder waarde. Hij werd door "knolmarchanten", zoals bij ons de familie Fierens en een zekere Mertens, opgekocht en verhandeld aan afnemers uit Hamme en Zele die hem tot koorden verwerkten. De opbrengst van de "knol" werd meestal door de ouders onder de kinderen verdeeld. Deze hadden immers ook een aardig handje toegestoken.

Het gewingelde en nogmaals gehekelde vlas werd in "poppen" gestrikt en per "steen" (3 kg) aan een "fakteur", man die voor rekening van een "koetsier" werkte of aan deze laatste zelf rechtstreeks verkocht. Breen-donk kende destijds wel enkele "fakteurs", o.m. Petrus Schelkens en schoonbroer Henri Van de Ven. De "koetsiers" kwamen evenwel uit het naburige Tisselt. Frans Dewit, later gehuwd met Isa De Block, was ten onzent een voornaam vlaskoetsier.

De bewerking die het vlas na het zwingelen en het hekelen onderging

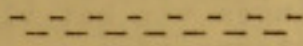
was het spinnen tot garen, hoofdzakelijk vrouwenarbeid. Deze bezigheid had evenwel bij ons volledig afgedaan sedert de eeuwwisseling. Alleen tijdens de eerste wereldoorlog werd nog hier en daar het spinnewiel be- vengchaald.

Met het ophouden van het spinnen had het weefgetouw, waarop onze Breendonkse voorouders destijds hun lijnwaad weefden, zijn betekenis ver- lo-ren en werd het verwezen naar de rommelzolder waar het helaas na kort- tijd onder de bijl terecht kwam.

1920 - 1925 betekende voor Breendonk het einde van het vlas. De voe- naamste oorzaken van de teloorgang waren eensdeels de machines, die ook hier hun intrede hadden gedaan en anderdeels de invoer van katoen, die in vlas haast volledig was komen verdringen. Enkelen hebben nog pogingen ge- gewend om alleen door mechanisch zwingelen van meestal aangekocht vlas e kostwinning in 't leven te roepen. Hoe lofwaardig deze pogingen ook waren en niettegenstaande hard labour en lange werkdagen hebben zij het hoofd- in de schoot moeten leggen.

"Met het verdwijnen van het vlas is tevens een stukje folklore ver- loren gegaan", zucht meester Dedecker. "Maar", triomfeerde hij, "een nieuwe kostwinning, veel lonender dan de vlasbewerking, kwam in de plaats namelijk het broeden van kippenelers en de kweek van kippen zelf. Daar- over meer in een volgend Schakelnummer.

St.

<p>Melk...melk...melk</p> <p>Michiel Peeters Hoge Dreef</p>	<p>Plaatslagerij</p> <p>Francois Fierens Groenstraat</p>
<p>Bloemen...Bloemen... ENZIAN</p> <p>overwinningstr: Willebroek</p>	<p>Franckaert-Van Ranst (Vinus)</p> <p>Algemene Bouwwerken Winningstraat</p>

was het spinnen tot garen, hoofdzakelijk vrouwenarbeid. Deze bezigheid had evenwel bij ons volledig afgedaan sedert de eeuwwisseling. Alleen tijdens de eerste wereldoorlog werd nog hier en daar het spinnewiel be- vengehaald.

Met het ophouden van het spinnen had het weefgetouw, waarop onze Breendonkse voorouders destijds hun lijnwaad weefden, zijn betekenis ver- lo-ren en werd het verwezen naar de rommelzolder waar het helaas na kort- tijd onder de bijl terecht kwam.

1920 - 1925 betekende voor Breendonk het einde van het vlas. De vo- naamste oorzaken van de teloorgang waren eensdeels de machines, die ook hier hun intrede hadden gedaan en anderdeels de invoer van katoen, die in vlas haast volledig was komen verdringen. Enkelen hebben nog pogingen ge- gewend om alleen door mechanisch zwingelen van meestal aangekocht vlas e- kostwinning in 't leven te roepen. Hoe lofwaardig deze pogingen ook waren en niettegenstaande hard labeur en lange werkdagen hebben zij het hoofd in de schoot moeten leggen.

"Met het verdwijnen van het vlas is tevens een stukje folklore ver- loren gegaan", zucht meester Dedecker. "Maar", triomfeerde hij, "een nieuwe kostwinning, veel lonender dan de vlasbewerking, kwam in de plaats namelijk het broeden van kippeneieren en de kweek van kippen zelf. Daar- over meer in een volgend Schakelnummer.

St.

Melk...melk...melk	Plaatslagerij
Nichiel Peeters Hoge Dreef	Francois Fierens Groenstraat
Bloemen...Bloemen... ENZIAN overwinningstr. Willebroek	Franckaert-Van Ranst (Vinus) Algemene Bouwwerken Winningstraat

studiekring... Toneelkring: herleving

Terwijl Herleving in januari 1955 enorm succes had kokend met zijn bonte avond in samenwerking met het N.I.R. - Antwerpen, was ondertussen het nieuwe medium, de televisie, in ons land gelanceerd. Datzelfde jaar ondervond het liefhebberstoneel daar nog niet veel last en hinder van, want in november 1955 brachten de Herlevers met groot succes twee achtereenvolgende zondagen het zeer bekende sprankelende blijspel: "Huwelijksreis zonder man".

De volgende jaren verdrong de televisie langzaam maar zeker onze traditionele publieke feestavonden.

Er ontstond op toneelgebied een malaise, zodanig dat enkele zusterverenigingen uit naburige gemeenten reeds ontbonden waren. Toen ging het initiatief uit van de toneelkring van Oppuurs om met andere kringen het Klein-Brabants toneelverbond te stichten.

Herleving bleef niet ten achter, sloot zich bij dat verbond aan en bracht zelfs een drietal leden in het bestuur van dat verbond. Onderling akkoorden tussen de kringen werden gesloten. Wederzijdse financiële hulp werd gewaarborgd door bezoek aan de respectievelijke toneelavonden; proreklameaffiches werden gedrukt en verspreid doorheen heel Klein-Brabant maar alles, zou weldra blijken, was maar een kortstondige opflakking.

In 1956 speelde Herleving nog twee zondagen de boerenklucht "Vrijers voor Tonie" maar duidelijk bleek ook bij ons reeds het gebrek aan belangstelling vanwege onze mensen. We speelden immers twee zondagen voor een halve zaal toeschouwers.

We voelden het nu ook goed aan dat ons dringend hoefden te herpakken, te reorganiseren. Er werd gedokterd aan een fusie met de fanfare, wat weldra in duigen viel. We gaven opvoeringen in Oppuurs, Heffen en Tisselt, zonder veel succes.

We smeedden het plan om deel te nemen aan het landjuweel, maar na inzage van de statuten hiervan, was het, eerlijk gezegd, de dictie van onze acteurs dat ons weerhield. Ons ledenaantal verminderde ook en nochtans deden we er voor dat we konden.

Zo moesten bijvoorbeeld de ledenstatuten niet langer hun maandelijkse bijleg betalen. De boete bij het niet voldragen van een maandelijkse bijdrage werd afgeschaft. In dat jaar 1956 trokken 5 leden in het huwelijksbootje en ontvingen, bleven zij nadien niet langer lid. Tot overmaat van ramp werd het Klein-Brabants

Louisa Hayen

niettegenstaande zij ieder een geschenk van 500,-F ontvingen, bleven zij nadien niet langer lid. Tot overmaat van ramp werd het Klein-Brabants

neelverbond ontbonden en zuden we dus hierdoor vooral talrijke vreemde toeschouwers in de toekomst moeten missen.

In 1957 brachten we op zondag 8 december het toneelstuk "De derde gast", een vlot spannend stuk en vaak humoristisch. Waar we nochtans maar één toneelavond gaven, stelden we vast dat we toch geen 300 entrees hadden.

Neen...
jaren ge-
dere ver-

tijdens de zomer werd niet meer als vorige gedacht aan uitstappen, voetbalmatch en amakelijkheden.

In 1958, wordt bij onze afwezigheid de dulle klucht "Het Geldschip" opgevoerd.

In 1959 spelen we met nog 7 acteurs één zondag de landelijke klucht "Trouw en of betalen", voor amper 200 toeschouwers. Zelfs de interesse bij tal van leden is er af en ze komen niet op onze toneelavond.

Die winter in 1960 wordt er nog gefeest, maar zelfs hier voelen we een toestand van gedruktheid want het aantal aanwezigen is sterk verminderd.

Gewoontegetrouw togen we na oktoberkermis 1960 op zoek naar acteurs voor het pittige toneelspel "Ketty liegt nooit".

We kochten de nodige brochures, maar helaas na twee weken hebben we alles moedeloos op zij gelegd omdat we niet voldoende acteurs vonden.

In januari 1961 werd de laatste keer de maandelijkse uitleg aanbetaald en de maand nadien werd een afscheidsfeest gegeven. Weinig later werd de eigendom van de kring, scènes en rekwisieten, onder de resterende leden verdeeld.

Zo zonder meer verdween toneelkring Herleving van de planken. Een maatschappij die bij alle gemeentelijke manifestaties haar woordje meesprak. Helaas.....er was een tijd.....dat Herleving meetelde !!!!

Als slotwoord nog dit : welke jonge kracht is bereid om een nieuwe toneelkring te stichten, want de tijd is weer naar rijp gegroeid !!!!

B. Verlinden.

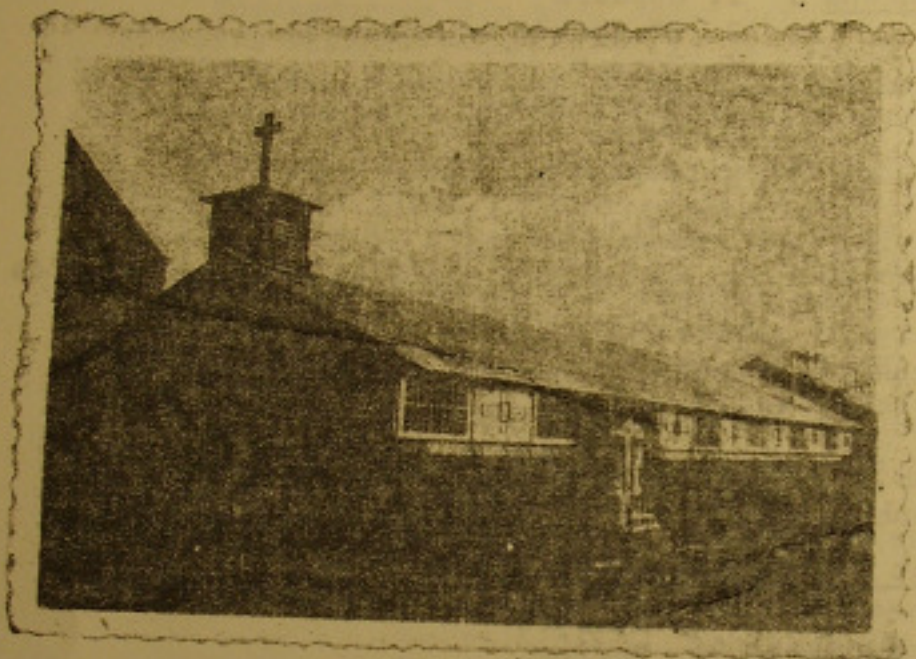
Bij nadere beschouwing

- Is het jou wel eens overkomen, dat je naar een man keek en dan het verlangen kreeg om weer vrij te zijn ?
- Ja.
- Wie ?
- Mijn eigen man.

Hoë het groeide..

Anno Domini MCML (1950): het begin van grote veranderingen voor de Breendonkstraat.

Immers in bedoeld jaar werd Willebroek overvallen door de "bouwwoede"; één der eerste "slachtoffers" was de landbouwgrond gelegen langsheen dá bedoelde straat die tevens gemeentegrens is. Op zeer korte tijd ontwikkelde zich daar een nieuwe gemeenschap.

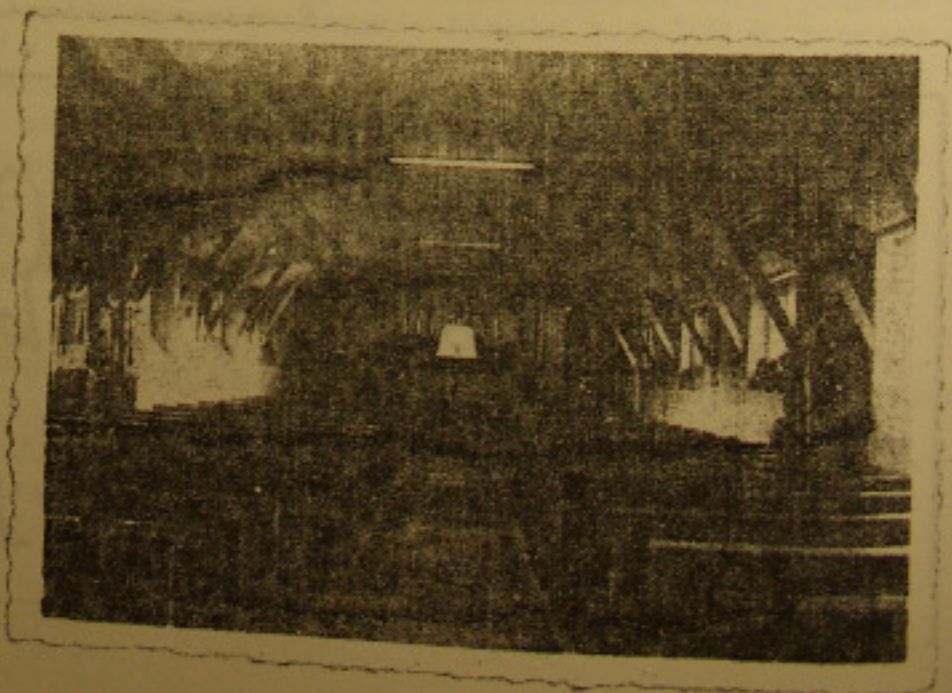

Inmiddels zat de klerus niet - zoals in Leuven - de kat uit de boom te kijken, want ze was er als de kippen bij om de parochie H.Kruis te stichten en om een school te bouwen.

Als eerste kapelaan van de nieuwe parochie, werd Z.E.H. Fierens benoemd, thans missionaris in Brzilië. Het is deze priester die begon met het bouwen van de houten noodkerk. Deze noodkerk - " 't kerkske" en " 't brakske" genoemd - beschrijven lijkt ons overbodig, daarvoor was het een té vertrouwd beeld. Het is

deze noodkerk die één der oorzaken is geweest dat de Breendonkstraat (althans een bepaald deel) "deserteerde" naar Willebroek.

In het begin stond men enigszins afwijzend tegenover " 't kerkske", want elke zondag opnieuw zegden men : " 't luádt al in Breendonk", en in zeven haasten ging het dan naar de kerk. Dit gebeurde te voet of met de fiets langs de "Kappelleweg" (vandaar misschien de naam)? Nu weten wij allemaal dat de hemel ons land gezegend heeft met een uniek klimaat, - getuige daarvan daze zomer -. Welnu,

18 jaar geleden kon het wel eens gebeuren -- lees meestal -- dat het weer "nógal" slecht was. Nu heeft elke mens één eigenschap gemeen en die is : gemakzucht. De redenering was dan ook zeer eenvoudig : 't kerksake is dichter bij en het is veel veiliger, want "den mutte w'over de baan ni". En dit was een tweedoorzaak. Ras toen begon voor het eerst het argument "de baan" een grotere rol te spelen, want ook vóór de bouw van de noodkerk was de baan een realiteit, maar ze was niet zo'n hinderpaal dan dat ze op dat ogenblik begon te worden.

Een derde oorzaak was de bouw van de Sancta Maria - school (1951), " 't scholeke" genoemd. Het was het klooster der Dochters van Maria uit Willebroek die op het grondgebied van Breendonk een "aanneembare lagere gemengde school" bouwden. De school omvatte de kleuterklassen en het 1ste en 2de studiejaar; later werd hier het 3de en 4de studiejaar aan toegevoegd. Het gevolg hiervan was dat de kinderen, die anders naar het dorp naar school moesten, hier de lessen gingen volgen. Het was inderdaad (en hier hebt u weer dezelfde argumenten) veel dichter, en het gevaar van de baan was ook verdwenen.

En zo is het ook met ons persoonlijk gegaan. Na de kleuterklassen bij de E. Zusters (welke zuster precies weten we niet, evenals een toenmalige juffrouw die we ook niet meer kennen, maar waarvan we een zeer vaag verschootbank te zitten).

Hier maakten we voor het eerst kennis met Jan, Tuur, Gusta en de hond Fox. Dit waren de hoofdpersonages uit onze eerste-studiejaarsliteratuur; in elke zin doken ze op, meestal echter waren ze zoek. Voortdurend werd ons gevraagd : "waar is Jan ?", afgewisseld met de verdwijning van Tuur, Gusta en Fox. Een antwoord hebben we nooit hoeven te geven, we hebben het ons ook nooit afgevraagd, en we hadden al last genoeg met hen. We moesten dat niet alleen lezen, maar ook schrijven. Dit gebeurde (nog) op een lei met de griffel. Was onze lei vol geschreven en "voor gezien en goed verklaard" door zuster Rafaël, dan konden we de spons erover halen en met een schone lei ophieuw beginnen !

We begonnen ons toen ook ernstig af te vragen hoeveel . 1 + 1 nu eigenlijk wel was, zonder -gelukkig - enig benul te hebben dat de wiskunde nog véél meer verrassingen in petto had voor ons.

Van deze school is geen steen op de andere gebleven; bij de verkaveling van het Meerhof moest ze verdwijnen. Er staat nu een zeer moderne en ruime O.L. Vrouwschool - op het grondgebied Breendonk - een weinig verder naar Willebroek toe.

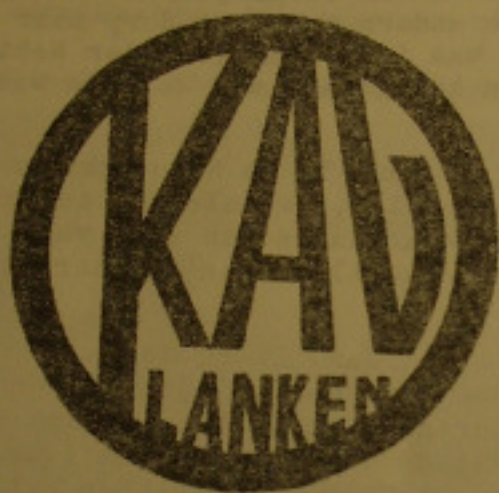
We zien dus dat de kloof steeds groter werd, maar een voldongen feit was ze nog niet. Er was één schakel die niet brak : de vrouwengilde en het jaarlijkse St. Niklaasfeest in het patronaat. Maar ook deze laatste houvast brak enkele jaren later... en de breuk tussen het centrum en de verste uithoek van de Breendonkstraat was een feit. Alle relaties tussen beide waren verbroken. We waren (en zijn) volledig op Willebroek afgestemd. We komen enkel in 't dorp als de omstandigheden er ons toe verplichten. Maar in dit laatste schijnt de laatste tijd verandering te komen, in de positieve zin wel te verstaan, maar volgende keer meer daarover.

Nú vrezen wij in herhaling te vallen, wanneer we nogmaals verklaren dat we "stiefkinders" zijn geworden, en zodoende "stiefmoederlijk" behandeld worden, maar 't moest toch nog eens van ons hart. Dit is geen verwijt,

enkel een vaststelling. Maar "wie oren heeft om te horen, hij hore !"

Een volgende maal bezien we de Breendonkstraat door een hedendaagse bril. We zullen trouwens van de gelegenheid gebruik maken om een kuier-tochtje te ondernemen in "de steppe (1?) van Breendonk". Tot zolang !

G.S.

- Het oudste ingeschreven lid van de K.A.V. is ons overleden. Eerste stond ze op onze ledenlijst : lidnummer 5. 43 jaar was ze trouw lid van onze beweging. Emma Van Asch, we vergeten U niet in ons gebed.
- 17 juli : De K.A.V. was vroeg uit de veren. We trokken er voor een dagje op uit. Luxemburg was ons doel. Indrukwekkend was de stad, enig mooi de omgeving. Nauw₂₈ waren de rotspleten, maar toch niet smal om enkele kandidaat-bergbeklimmers af te schrikken. Moedig trokken zij er op af en kregen als beloning een mooi vergezicht op de omgeving. Tevreden keerden wij huiswaarts.

Leon Van den Bergh - Van Buggenhout
Cafe - Coiffeurssalon

Oostdijk 24 Tel. 03/788026

Visselt

JULI

- Vr. 5 - Kort en goed : twee personenwagens rijden op elkaar in. Plaats van het onheil : Provinciale Baan. Resultaat : twee verhakelde voertuigen en twee vrouwen in het hospitaal.

- Za. 6 - Op de Veurt rijdt een personenwagen in op een vrachtwagen zonder daartoe de toelating te hebben. Tegenwoordig schaamt men zich voor niets meer.

- do. 11 - Overlijden van Emmake Van Asch. Rust zacht, Emmake en denk aan ons maar eens ginderboven bij de Heer.

- za 13 - Frans De Haut neemt een souvenir mee, eigenlijk was het een hele grote souvenir. Van het een komt het ander voort en van verlichtingspaal ging Frans naar een boom en zo naar een gracht. De hele story eindigde in het hospitaal.

- Zo 14 - De bibliothecaris van de H.-Kruis-boekerij heeft met de handen in het haar gezeten of was het anders. Zijn aanwinstregister was spoorloos verdwenen. Alles afgezocht en niets te vinden. Een week heeft dat gevalletje geduurd. Zijn assistent bracht hem fier mee naar de volgende boek-

uitlening.
- Het jonge volkje met hun pa's en ma's komt terug uit Tirol. De sensatie bleef tot op het laatste ogenblik. De meisjes vonden inderdaad een middel om drie uur na de jongens te arriveren ! Vrouwen !

- Wo. 17 - De vrouwengilde gaat op reis naar Luxemburg. De juiste reisweg is ons niet bekend maar wij vermoeden dat er toch veel knappe dingen zijn te zien geweest.

- Op de autostrade moet een slipschool worden opgericht. Er heeft weeral een snuggere de theorie in praktijk willen omzetten met het gevolg dat hij in het hospitaal en de auto in de gracht terecht kwam.

- do. 18 - De zwarte reeks gaat verder : twee personenwagens rijden mekaar

aan. Schade aan de voertuigen. Plaats van het onheil : Winningstraat; Apers Ludovicás ziet de mogelijkheid om met zijn wagen een andere wagen te rammen. Op het laatste ogenblik bedenkt hij zich maar kan toch niet nalaten zijn concurrent een veeg uit de pan te geven.

- Vr. 19 -- Wees gerust, het is nog niet gedaan. Enkel lichte schade (precies of het is niet de moeite) is de som van de ontmoeting tussen twee vreemdelingen op Breendonks grondgebied; deze gedenkwaardige ontmoeting gebeurde op het klein stukje Temsebaan dat door Breendonk loopt.

- Za. 20 - Paul Smets en Jeaninne Van Riet beloven elkaar voor eeuwig trouw. Van harte proficiat aan het jonge paar, veel geluk en voor-spoed.

- Zo. 21 - Voor ons hangt een dubbel feest in de lucht. Nationale Feestdag en een zege in de Tour. De grote parade in Brussel ging door maar de tourzege is weer een jaartje uitgesteld. Spijtig voor de doorbrave Her(-Mann)

- Ma. 22 - Rustdag, en op bepaald zijn kampterrein

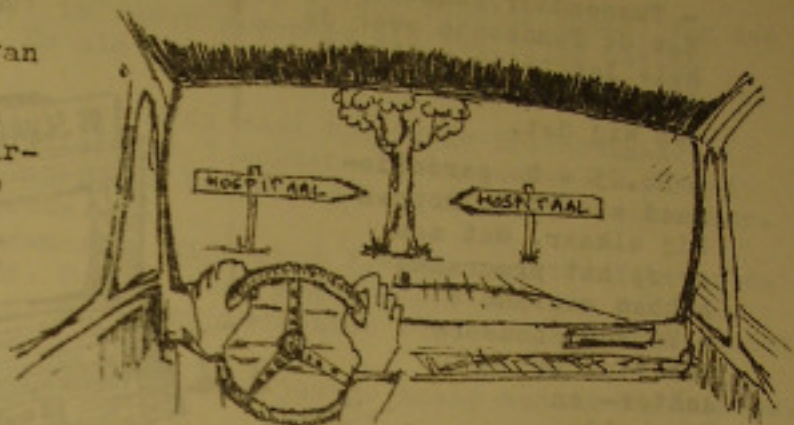
- Diezelf-
massa
dag
dat

zo een dag wil de Chiro onder de lupe nemen. de rustdag wordt door een amateurs uitgekozen tot een van hard zwoegen. En zeggen ze allemaal eerst over de witte lijn wilden rijden. Dat gaat toch niet jongens.

- di. 23 - Onze beroepspinsters - volgens de dikke Van Daele "beroepsnietsters" reklameren en lachen het reklaamblad van de Volkskermis bij elkaar.

- Vandaag bereikt ons het bericht dat gisteren op de Provinciebaan op 17u30 precies Jef Spiessens uit de Wachtingstraat met zijn wagen tegen een boom is gaan staan.

fare heeft zijn dansmariekies. melmeisjes. De volgende feestespecial tintje krijgen.

- Wo. 24 : De fan-Eigenlijk zijn het trommeligheden zullen dan ook een

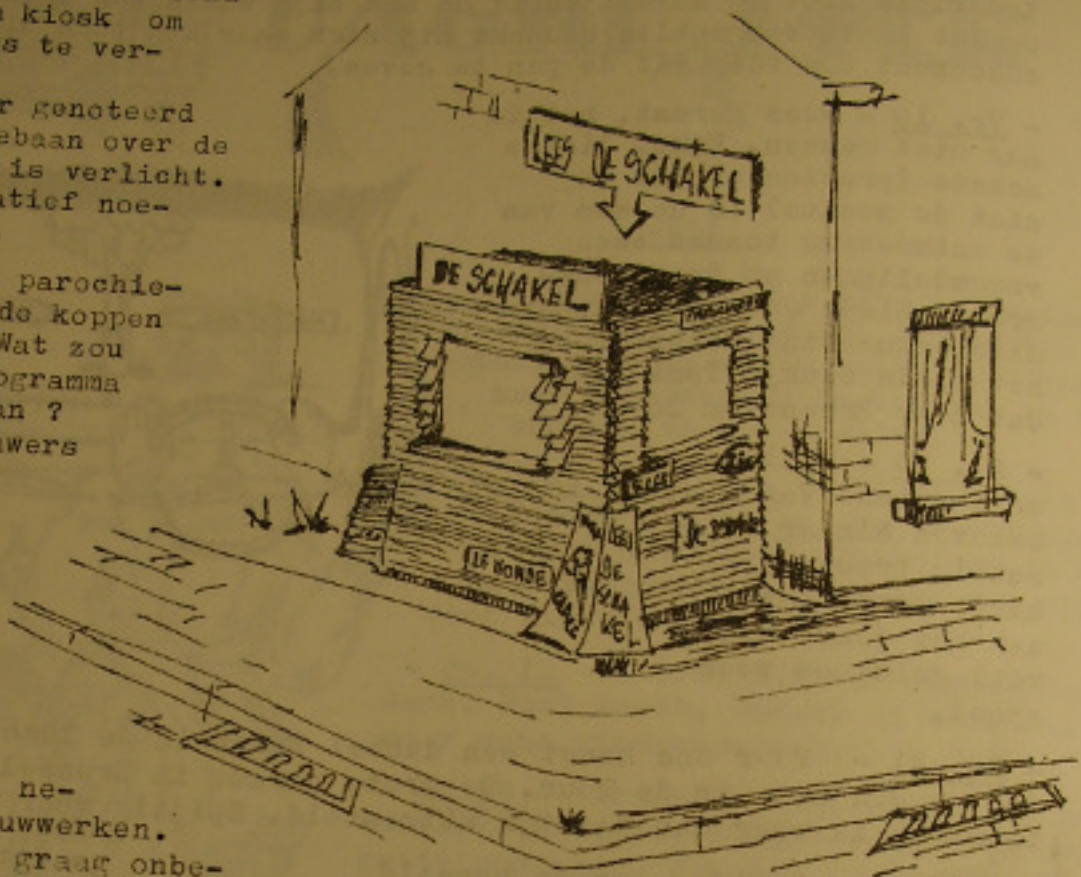
- Komt er op de hoek van de Buisseretlaan een friteskot, of is die bepaalde ruimte daar voor een ander doeleinde gemaakt? Misschien bouwt "De Schakel" er een kiosk om zijn nummers te verkopen?

- Tussendoor genoteerd dat de Temsebaan over de hele lengte is verlicht. Prachtinitiatief noemen wij dat.

- Do. 25 - De parochieraad steekt de koppen bij elkaar. Wat zou er op het programma hebben gestaan?

- Voor de bouwers een tip. De Achter- en Hoogheide is een drukke basis voor grondverkoop. Het loont de moeite een kijkje te gaan nemen naar de bouwwerken. Wij maken niet graag onbetaalde reclame maar het moet ons van het hart : daar komt de villawijk en de trots van de gemeente.

- Vr. 26 - Tussen al die

ongelukken

en gelukken in wandeld er een jonge Breendonkenaar op zijn doolie gemak eventjes naar Istanboel. Joris Maes heeft het trekken in het bloed. Daar komt "schakelen" van Joris.

- Het Centrum gonst van bedrijvigheid. Daar is waarschijnlijk iets op til. Wat weten wij

niet. Afwachten dus, maar toch regelmatig eens gaan kijken.

- 3a. 27 - Miel Siebens en Annie Windey worden in de echt verbonden. Wij wensen simpatieke Miel en zijn vrouwtje veel geluk.
- Oud-medewerker en portrettist en ons aller vriend Theo (de goeie) Van den Broeck (ook lekker een V.D.B.) is vader geworden van een flink uit de kluiten gewassen jonge zoon. En als het waar is dat de appel niet ver van de boom valt....
- Hein met zijn zeis slaat voor de derde maal toe in de Breendonkstraat. Is die nare vent daar op verlof of wat? Achtereenvolgens worden Edmond De Merechy, Leopold Janssens en Maria Kerremans aan dit aardse onttrokken. Wij gedenken hen in onze gebeden.
- Giljom heeft weer iets meegemaakt. Zijn rood V.W.-ke raakt defekt op de gerugreis Duitsland-Breendonk. Schoonbroer Roger sleept Giljom dan maar met hebbè en houden naar huis; het Dorp is echter taboe. Als het maar niet "vervolgt" dachten wij.
- Bert Moorgat rijdt een onvoorzichtige 10-jarige knaap aan in Willebroek. Remmen mocht niet baten.

Zo. 28 - François Janssens en George Schellemans beleven grachtperikelen. Een uitgebreid relaas over hun tocht leest ge elders in dit blad.

AUGUSTUS

=====

- Do. 1 - Bromfietser André Verbesselt komt in nauw contact met een auto. Sommigen spreken van een wrijving; in elk geval André was er aan voor de moeite en werd gehospitaliseerd.

- Vr. 2 - In grote geheimhouding heeft het feestkomitee, dat de viering van het 25-jarig priesterschap van onze parochieherder ter harte neemt besloten datde rest voorlopig geheim is.

- Za. 3 - In het naburige Kalfort hebben onze bolders een vossing gekregen. Eigenlijk hebben ze zich tot de laatste snik verdedigd maar dan ging alles verkeerd. Oefenen, mannen!

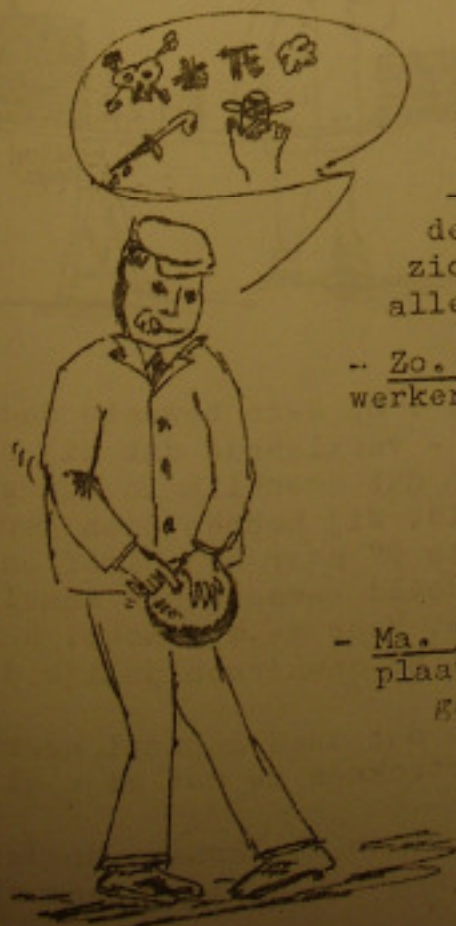
- Zo. 4 - Hoog tijd om onze burgerlijke stand bij te werken; - nieuwkommers : Heidi De Smet; Eddie Van Beneden; Mvette Van de Maele; Nancy Spiessens; Marleen Van de Ven.

- Huwelijken : Frans Verhbfstadt met Asella Kiekens

- Overlijdens : Johanna van Asch.

- Ma. 5 - In de de Buisseretlaan heeft er een tuinfeest plaats voor jongens en meisjes van de straat. Het gaat hier om een gebaar van vfeugde en tevens van dank voor de genezing van Jan Van Asch. Dergelijk gebaar stelt de Schakel zeer op prijs.

- Di. 6 - Een paar officiële mededelingen : In het gebied Schelde, Rupel en Vliet is er een zeer hoge graad van water- en luchtbezoedeling genoteerd; het globale bevolkings-

aantal van Klein-Brabant steeg met 4% in de periode 1955-1954. Breendonk heeft een sterke bevolkingsaanwinst gemaakt in dezelfde periode.

Wo. 7 * En het hogergenoemd feestkomitee bevestigt dat alles geheim moet blijven. Daarom wordt er in alle stilte gewerkt aan wat komen gaat.

- Do. 8 - Udo Pess -(geen Breendonkenaar) - geeft, uit sympathie voor de Schakel en tevens om ons blad een internationaal tintje te geven, een stukje grachtrijden ten beste. Danke sehr Udo.

- Vr. 9 - Terwijl Jos Pauwels en Maria De Decker in de Moorstraat met hun familie hun huwelijksfeest vieren (de Schakel wenst ook aan dit nieuwe paar veel geluk) vernachten in hun hovingen 3 vreemdelingen en dan nog liefst landgenoten van Dubzjek. Wij weten niet dat deze mensen voor of na de Russen hun land zijn binnengekomen. In ieder geval zullen zij nog wel eens terugdenken aan de vrolijke wijsjes die zij hier in België tijdens die nacht gehoord hebben.

- Za. 10 - Niemand had er graten in gezien toen het rallyduo Fons Desmedt en Jos Schelkens met drie beklagenswaardige proefkonijnen de rally aan een laatste test ging onderwerpen. Wees getroost, toekomstige deelnemers, in Ruisbroek waren ze ook de kluts kwijt.

- Als Club 66 op reis gaat loopt er altijd iets mis.

Met regen vertrokken we naar Annevoie, Dinant Maredsous, Spontin en het laatste vertellen we lekker niet.

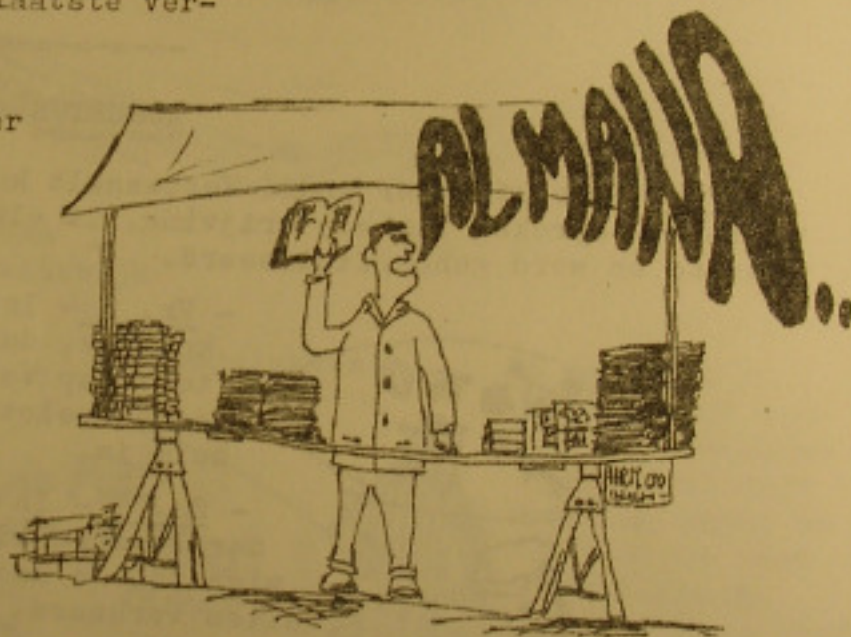
- Zo. 11 - De Breendonkse K.L.J.-afdeling heeft de eer en het genoegen het jaarlijks sportfeest in onze gemeente te mogen inrichten. Onze medewerker ter plaatse belooft ons alle uitslagen.

- Ma. 12 - Ons huis ligt vol met almanakken. Komt daar nog iemand aan de deur bellen met almanakken en ik, onnozele hals, heb er dan nog maar eentje bijgekocht. En zeggen dat ik nog regelmatig een dag te laat kom.

- Wij kunnen het nog altijd niet geloven ! Op deze bewuste dag hebben wij iemand ontmoet die - zeer trots - verklaarde dat hij nog nooit bier gedronken had ! Een geluk dat we op dat ogenblik in een zetel zaten, of we waren van verbazing omver getuimeld. Wij hebben toen geprobeerd met "een klein beetje" en "helemaal niets ?" maar hij bleef ontkennen. Nu moeten wij hier aan toevoegen dat bedoeld persoon nog tamelijk jong is (16), maar jong geleerd is oud gedaan. Voor de waarachtigheid van deze story kunnen wij niet instaan, ze klinkt zo onwaarschijnlijk dat wij er zelfs niets van geloven.

- Di. 13 - 't Was toch al zolang geleden dat onze gepensioneerden iets van zich hadden laten horen. Vandaag vertrokken ze met zijn allen naar Lier.

- Ondertussen trokken een paar levenslustigen al lachend de danstent recht op het Centrum. Dus, dachten wij, gaat er heel binnenkort iets gebeuren.

- "Einmahl am Rhein", zongen wij op het ritme van de regen (ook in onze vakantie heeft het geregend). Maar dat is niet alles. Als speciale attractie voor de toeristen was er gezorgd voor een klein dondervlaagje in Keulen. Wanneer men ons nu nog verwijt: "gij hebt het in Keulen horen donderen zeker?", dan kunnen wij zeer trots en overtuigend "ja" knikken.

- Wo. 14 - Op het Centrum worden de kraamkens voor de Vlaamse Kermis in orde gebracht. Tussendoor komt het jonge volkje de paardemolen van het paardemolenbouwerduo, onze pastoor en meester Dedecker, aan een grondige test onderwerpen.

- Do. 15 - 't Is toch wel erg. Juist vandaag wordt de hemel geschuurd. En op een hoogdag nogwel. Sinds het concilie gebeuren er rare dingen, dachten wij.

- Tussen de regenvlagen hebben wij ook bloemen gezien met fiere moeders er achter. Zou het weer Moederkens dag zijn? Vaders ge moet ook eens een paar feestdagen vragen.

- De Vlaamse Kermis wordt geopend, met een enorme inkorving voor de traditionele vlucht uit Ijzeringen. 's Avonds komen de danslustigen hun beste beentjes voorzetten.

- Ook de coureurs kwamen in Breendonk hun gebruiende billen laten zien. Tussen hen onze Tuur. Veel potten heeft hij niet kunnen breken; daarvoor werd hij van te dicht in de mot gehouden. Een naam om te onthouden: de heer renner Naaktgeboren; hij was elfde en zeer keurig gekleed.

- Vr. 16 - Wij zijn het Centrumkomitee dankbaar dat er vandaag nu eens niets te doen was. Zo zorgden ze dan ook weer voor een merkwaardigheid: een dag zonder nieuws.

- Za. 17 - Robin Hood mocht er een puntje aan zuigen. In de feestzaal van 't Centrum ^{floten} de pijlen langs onze horen. Ook onze ex-europese kampioen, Stafke Janssens, was van de partij. En Flore, schoot, zoals altijd, zijn prijs.

- In de tent zette Swai Borghijs een tuimelperte van belang. Nochtans waren dergelijke attracties niet voorzien op het programma.

- Zo. 18 - Ten getale van 213 waren ze naar Breendonk gekomen voor de tweede Centrumrally. Allemaal om ergens tussen de eersten te eindigen. Tenslotte was het de familie Maes-De Bondt die met de vette brokken ging lopen. Meester Cools klasseerde zich eerste Breendonkenaar.

- Tussen al die feestelijkheden bereikte ons het ontstellende nieuws van het overlijden van Angèle Nijs, echtgenote Eugene De Decker. Wij betuigen onze christelijke deelneming aan de familie De Decker en Nijs.

- Ma. 19 - De chiro-voorwacht vertrekt op kamp en met de zon. Klapoien beweren dat er tussen de chiro zonnekloppers zitten. Daar ligt dan de verklaring dat de Vlaamse Kermis kletsnat was.

- Di. 20 - Het gros van het Breendonks chiroleger vertrekt naar Leopoldsbrug. Hoeveel jongens en meisjes er op bivak gaan weten we niet. Wel weten we dat onze grote baas mee is afgereisd.

- Wo. 21 - Udo Boss heeft een volgeling. De gracht van de provinciebaan was een veilige haven voor een sportwagen. Onze correspondent ter plaatse meldde enkel stoffelijke schade. De gracht in kwestie stelt het goed.

- Do. 22 - Op de Temsebaan is na een periode van decadentie eindelijk nog eens iemand bereid gevonden om op een tegenligger in te rijden. Na de klassieke "patat" was er de even klassieke paal en het hele verhaal eindigde in het hospitaal.

niet. Afwachten dus, maar toch regelmatig eens gaan kijken.

- Ma. 27 - Miel Siebens en Annie Windey worden in de echt verbonden. Wij wensen simpatieke Miel en zijn vrouwtje veel geluk.
- Oud-medewerker en portrettist en ons aller vriend Theo (de goeie) Van den Broeck (ook lekker een V.D.B.) is vader geworden van een flink uit de kluiten gewassen jonge zoon. En als het waar is dat de appel niet ver van de boom valt....
- Hein met zijn zeis slaat voor de derde maal toe in de Breendonkstraat. Is die nare vent daar op verlof of wat? Achtereenvolgens worden Edmond De Merechy, Leopold Janssens en Maria Kerremans aan dit aardse ontrokken. Wij gedenken hen in onze gebeden.
- Giljom heeft weer iets meegemaakt. Zijn rood V.W.-ke raakt defekt op de gerugreis Duitsland-Breendonk. Schoonbroer Roger sleept Giljom dan maar met hebbe en houden naar huis; het Dorp is echter taboe. Als het maar niet "Vervolgt" dachten wij.
- Bert Moorgat rijdt een onvoorzichtige 10-jarige knaap aan in Willebroek. Remmen mocht niet baten.
- Zo. 28 - François Janssens en George Schellemans beleven grachtperikelen. Een uitgebreid relaas over hun tocht leest ge elders in dit blad.

AUGUSTUS

=====

- Do. 1 - Bromfietser André Verbesselt komt in nauw contact met een auto. Sommigen spreken van een wrijving; in elk geval André was er aan voor de moeite en werd gehospitaliseerd.

- Vr. 2 - In grote geheimhouding heeft het feestkomitee, dat de viering van het 25-jarig priesterschap van onze parochieherder ter harte neemt besloten datde rest voorlopig geheim is.

- Za. 3 - In het naburige Kalfort hebben onze bolders een vossing gekregen. Eigenlijk hebben ze zich tot de laatste snik verdedigd maar dan ging alles verkeerd. Oefenen, mannen!

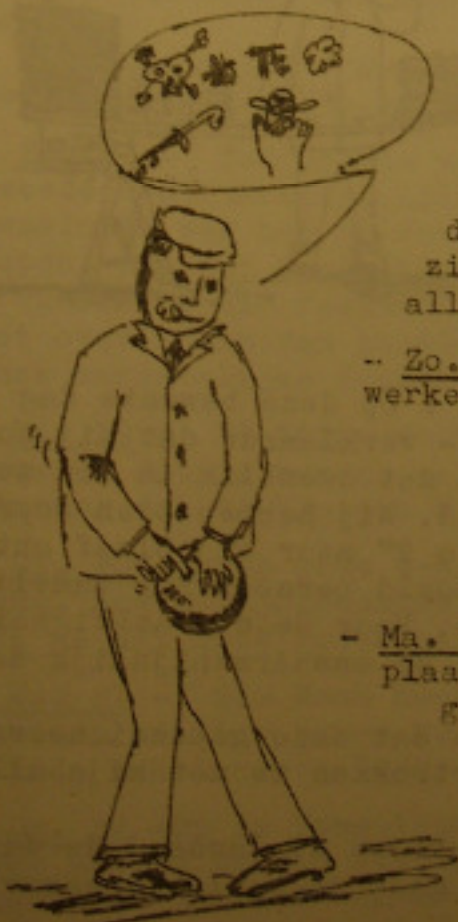
- Zo. 4 - Hoog tijd om onze burgerlijke stand bij te werken; - nieuwkommers: Heidi De Smet; Eddie Van Beneden; Evette Van de Maele; Nancy Spiessens; Marleen Van de Ven.

- Huwelijken: Frans Verbbfstadt met Asella Kiekens

- Overlijdens: Johanna van Asch.

- Ma. 5 - In de de Buisseretlaan heeft er een tuinfeest plaats voor jongens en meisjes van de straat. Het gaat hier om een gebaar van vfeugde en tevens van dank voor de genezing van Jan Van Asch. Dergelijk gebaar stelt de Schakel zeer op prijs.

- Di. 6 - Een paar officiële mededelingen: In het gebied Schelde, Rupel en Vliet is er een zeer hoge graad van water- en luchtbezoedeling genoteerd; het globale bevolkings-

aantal van Klein-Brabant steeg met 4% in de periode 1955-1954. Breendonk heeft een sterke bevolkingsaanwinst gemaakt in dezelfde periode.

Wo. 7 - En het hogergenoemd feestkomitee bevestigt dat alles geheim moet blijven. Daarom wordt er in alle stilte gewerkt aan wat komen gaat.

- Do. 8 - Udo Pess (geen Breendonkenaar) - geeft, uit sympathie voor de Schakel en tevens om ons blad een internationaal tintje te geven, een stukje grachtrijden ten beste. Danke sehr Udo.

- Vr. 9 - Terwijl Jos Pauwels en Maria De Decker in de Moorstraat met hun familie hun huwelijksfeest vieren (de Schakel wenst ook aan dit nieuwe paar veel geluk) vernachten in hun hovingen 3 vreemdelingen en dan nog liefst landgenoten van Dubzjek. Wij weten niet dat deze mensen voor of na de Russen hun land zijn binnengekomen. In ieder geval zullen zij nog wel eens terugdenken aan de vrolijke wijsjes die zij hier in België tijdens die nacht gehoord hebben.

- Za. 10 - Niemand had er graten in gezien toen het rallyduo Fons Desmedt en Jos Schelkens met drie beklagenswaardige proefkonijnen de rally aan een laatste test ging onderwerpen. Wees getroost, toekomstige deelnemers, in Ruisbroek waren ze ook de kluts kwijt.

- Als Club 66 op reis gaat loopt er altijd iets mis.

Met regen vertrokken we naar Annevoie, Dinant

Maredsous, Spontin en het laatste vertellen we lekker niet.

- Zo. 11 - De Breendonkse K.L.J.-afdeling heeft de eer en het genoegen het jaarlijks sportfeest in onze gemeente te mogen inrichten. Onze medewerker ter plaatse beloofde ons alle uitslagen.

- Ma. 12 - Ons huis ligt vol met almanakken. Komt daar nog iemand aan de deur bellen met almanakken en ik, onnozele hals, heb er dan nog maar eentje bijgekocht. En zeggen dat ik nog regelmatig een dag te laat kom.

- Wij kunnen het nog altijd niet geloven! Op deze bewuste dag hebben wij iemand ontmoet die - zeer trots - verklaarde dat hij nog nooit bier gedronken had! Een geluk dat we op dat ogenblik in een zetel zaten, of we waren van verbazing omver getuimeld. Wij hebben toen geprobeerd met "een klein beetje" en "helemaal niets?" maar hij bleef ontkennen. Nu moeten wij hier aan toevoegen dat bedoeld persoon nog tamelijk jong is (16), maar jong geleerd is oud gedaan. Voor de waarachtigheid van deze story kunnen wij niet instaan, ze klinkt zo onwaarschijnlijk dat wij er zelfs niets van geloven.

- Di. 13 - 't Was toch al zolang geleden dat onze gepensioneerden iets van zich hadden laten horen. Vandaag vertrokken ze met zijn allen naar Lier.

- Ondertussen trokken een paar levenslustigen al lachend de danstent recht op het Centrum. Dus, dachten wij, gaat er heel binnenkort iets gebeuren.

- "Einmaál am Rhein", zongen wij op het ritme van de regen (ook in onze vakantie heeft het geregend). Maar dat is niet alles. Als speciale attractie voor de toeristen was er gezorgd voor een klein dondervlaagje in Keulen. Wanneer men ons nu nog verwijt: "gij hebt het in Keulen horen donderen zeker?", dan kunnen wij zeer trots en overtuigend "ja" knikken.
- Wo. 14 - Op het Centrum worden de kraamkens voor de Vlaamse Kermis in orde gebracht. Tussendoor komt het jonge volkje de paardemolen van het paardemolenbouwarduo, onze pastoor en meester Dedecker, aan een grondige test onderwerpen.
- Do. 15 - 't Is toch wel erg. Juist vandaag wordt de hemel geschuurd. En op een hoogdag nogwel. Sinds het concilie gebeuren er rare dingen, dachten wij.
- Tussen de regenvlagen hebben wij ook bloemen gezien met fiere moeders er achter. Zou het weer Moederkens dag zijn? Vaders ge moet ook eens een paar feestdagen vragen.
- De Vlaamse Kermis wordt geopend, met een enorme inkorving voor de traditionele vlucht uit IJzeringen. 's Avonds komen de danslustigen hun beste beentjes voorzetten.
- Ook de coureurs kwamen in Breendonk hun gebruikte billen laten zien. Tussen hen onze Tuur. Veel potten heeft hij niet kunnen breken; daarvoor werd hij van te dicht in de mot gehouden. Een naam om te onthouden: de heer renner Naaktgeboren; hij was elfde en zeer keurig gekleed.
- Vr. 16 - Wij zijn het Centrumkomitee dankbaar dat er vandaag nu eens niets te doen was. Zo zorgden ze dan ook weer voor een merkwaardigheid: een dag zonder nieuws.
- Za. 17 - Robin Hood mocht er een puntje aan zuigen. In de feestzaal van 't Centrum de pijlen langs onze ioren. Ook onze ex-europese kampioen, Stafke Janssens, was van de partij. En Flore, schoot, zoals altijd, zijn prijs.
- In de tent zette Swai Borghijs een tuimelperte van belang. Nochtans waren dergelijke attracties niet voorzien op het programma.
- Zo. 18 - Ten getale van 213 waren ze naar Breendonk gekomen voor de tweede Centrumrally. Allemaal om ergens tussen de eersten te eindigen. Tenslotte was het de familie Maes-De Bondt die met de vette brokken ging lopen. Meester Cools klasseerde zich eerste Breendonkenaar.
- Tussen al die feestelijkheden bereikte ons het ontstellende nieuws van het overlijden van Angèle Nijs, echtgenote Eugene De Decker. Wij betuigen onze christelijke deelneming aan de familie De Decker en Nijs.
- Ma. 19 - De chiro-voorwacht vertrekt op kamp en met de zon. Klapeien beweren dat er tussen de chiro zonnekloppers zitten. Daar ligt dan de verklaring dat de Vlaamse Kermis kletsnat was.
- Di. 20 - Het gros van het Breendonks chiroleger vertrekt naar Leopoldsbuurg. Hoeveel jongens en meisjes er op bivak gaan weten we niet. Wel weten we dat onze grote baas mee is afgereisd.
- Wo. 21 - Udo Moss heeft een volgeling. De gracht van de provinciebaan was een veilige haven voor een sportwagen. Onze correspondent ter plaatse meldde enkel stoffelijke schade. De gracht in kwestie stelt het goed.
- Do. 22 - Op de Temsebaan is na een periode van decadentie eindelijk nog eens iemand bereid gevonden om op een tegenligger in te rijden. Na de klassieke "patat" was er de even klassieke paal en het hele verhaal eindigde in het hospitaal.

- Za. 24 - Club 66 geeft een teedansant in de **Schuur**. Heel veel aanwezigen waren er wel niet, maar plezier was er des te meer.

- Zo. 25 - In het verre Leopoldsburg wordt er een ontmoeting tussen twee groepen Breendonkenaars gevierd. Heel veel bezoek is er tijdens het bivak niet geweest, dat is trouwens ook niet de bedoeling.

- Ondertussen was het kruim van de Belgische paardjes in Breendonk aan het vluchten en draven voor de driekleurige linten. Drieduizend toeschouwers zagen met verbazing hoe Kriekemans uit Geel met bijna al de vette prijzen ging lopen.

- Zeer droog weder te Blankeberge, te droog zelfs, want den onschuldig vlammetje besliste er anders over en zette op een handomdraai een tent in lichtelaai en zo was meteen het verlof ten einde van de familie Schillemans Marcel-Van der Taelen Christianne. En daar lagen de mooie dromen. Daarbij liep Schillemans Marcel bij dit onschuldig brandje brandwonden op in zijn aangezicht en op zijn arm. Een speedig herstel, Marcel !

- Nog Blankenberge - En dan gaat men op bezoek, doch wanneer de wegen te smal zijn en de afvoergracht te breed dan is het een ware kunst op de weg te blijven en dan tuimelt men bij een misstap in de gracht, en stinken dat het deed, ho,ho,ho, en stinken dat waar Teugels Frans? hooo, niet-

- Ma. - 26 - Drama op de Hogedreef. Albert De Buyser wordt dood aangetroffen in zijn schuur. Aan de familie onze innige deelneming.

- Di. 27 - Op het Centrum is menig valies ergens opgediept tussen potten en pannen. De Onno kwam immers terug van bivak. Voor velen was dit al een denken aan de komende heropening der scholen.

- In de De Buisseretlaan stond een vrachtwagenchauffeur in zijn haar te krabben. Niet omdat hij met ongedierte zat, maar omdat de achterwielen van zijn wagen ten opzichte van elkaar zómaar eventjes tien centimeter uit "den haak" stonden.

- Wo. 28 - Recht tegenover Femont stond er ook een kamion. Op zichzelf is dat niet zo buitengewoon. Dit keer moest er dringend een beroep worden gedaan op nieuwe banden.

- Vr. 30 - Drie dagen feest : de Willebroek-Stad Feesten (WSF). Een groot maandblad als de Schakel kan zich wel de lukse veroorloven van een (werkend) "reporter" ter plaatse te sturen. Deze noeste werker (?) en verslaggever speelde 2 dagen garçon, en de 3de dag stond hij achter de toeg. was Tisselt-kermis de oorzaak, of wat was het. In elk geval was de opkomst dit jaar minder dan vorig jaar. Een klein

detail (de gevolgen zijn groter): van pastoor Verbeek vernamen we dat er 's zaterdags - de beste dag - 139 inkomkaarten minder verkocht werden dan in 1967. De reuze-tent heeft maar één dag volzet geweest, nl. 's zaterdags. Maar al met al was het toch nog een reuze-suksew, enig in de streek. Spijtig werden er enkele fietsen "verdonkeremaand".

- Dank zij de brug van Tisselt kunnen we nu rechtstreeks naar Mechelen met een-nieuwe busdienst. Voor heel wat mensen is dit een goeie oplossing om hun werkkring te bereiken. Over die brug in ons volgend nummer meer.

- In " 't Schuur" zijn er verkiezingen, niet zomaar om Amerika op de voet te volgen maar om nieuw bloed te krijgen in de jongerengemeenschap. Zeven dapperen stelden zich kandidaat. Jan Vivijs, Staf Dewachter, Fons De Jongh, Roza Van Caesbroeck en René Van den Broeck werden verkozen terwijl Eddy De Wit en Georges Schellemans werden gecoöpteerd.

- Za. 31 - Een schim voor onze ogen. Zagen wij wel goed ! Hoe is het in godsnaam mogelijk ! 't Is puur niet te geloven, en toch is het waar. Wie had dat gedacht. Vandaag, uitgerekend vandaag, loopt de vakantie ten einde. Wat meer is, ook de maand augustus is voorbij. "Ander en beter!" zeggen wij.

- De fiets van Jean Janssens, Breendonkstraat 135, moest er ook aan geloven. Ook hij - de fiets - verdween zonder enig spoor of bericht achter te laten op de WSF.

- Wij ontdekken een oud krantenknipsel : "Voetranger onder auto te Hasselt". De aanrijder woont (of woonde) in de Breendonkstraat te ...St.Truiden. Wij vermoeden dat het Fort daar wel voor het een of het ander tussen zit.

- Uit officiële bron vernamen wij, dat verscheidene straten kortelings ook een dekelijkke verlichting met fluorescent-lampzullen krijgen. Alles zins goed nieuws. In ons volgend Schakelnummer meer details hieromtrent.

